

Muzeul Atelier Școala de la Piscu – Avandpremieră

Odată ajuns la atelierul de creație de la Piscu, vei fi cu certitudine uimit de frumusețea și bogăția comorilor și capodoperelor pe care le vei descoperi în acest minunat loc. Încă din momentul în care îi treci pragul, atelierul – școală și se dezvăluie grandios și sublim și te copleșește cu frumusețea operelor de artă pe care le creează. Fără îndoială, de la primii pași făcuți pe acest tărâm, simți cum frumosul atinge cele mai înalte culmi în ochii și în inima ta. Prin măiestria artiștilor, vasele de lut de la Piscu și restul bunurilor culturale de valoare care li s-au adăugat pe parcurs au prins viață și își urmează drumul în istorie.

Ionela CHIRCU

Trecând din nou pragul instituției de cultură din satul Piscu, al comunei Ciolpani, sâmbătă, pe 12 decembrie, am avut și noi, echipa Jurnalului de Ilfov, ocazia să admirăm piesele rare din colecția muzeului, realizate de meșterii contemporani sau cu o vechime impresionantă, oameni care au prins dragoste de frumusețea satului încă din fragedă pruncie, au dus și duc arta mai departe, peste generații. Impresionante, deosebite, unele aparent fragile dar suficient de rezistente pentru a păstra în ele istoria locului, lucrările de aici poartă cu sine povești uimitoare. Acesta este și motivul pentru care artiștii Adriana și Virgil Scripcariu și-au dorit cu ardoare să dezvăluie tainele artelor frumoase și să împărtășească publicului larg dragostea pentru frumos, elemente de cultură și tradiții populare. Așa au ajuns să inițieze atelierul de creație care adună într-un loc special, iubitorii de artă, istorie și arhitectură. Școala de la Piscu, născută sub aripile profesionalismului și a experienței acestei familii de artiști,

O zi la muzeu

Despre modul în care olăritul aflat azi la cumpăna dintre artă și meșteșug, fotografia care zugrăvește munca oamenilor ce-și duc existența la sat, acolo unde ritmul vieții este mult mai domol, sculptura și arhitectura care au prins suflet prin mâinile dibace ale artiștilor expozanți în muzeul de la Piscu, ne-a vorbit, atât de frumos Adriana Scripcariu, artistul care menționează

O selecție de bunuri culturale de valoare îmbogățește patrimoniul de la Piscu

asta se întâmplă și pentru că suntem încă într-o anumită etapă de lucru și mai avem destul de multe de finalizat. Evenimentul acesta poartă numele de Muzeul Atelier Școala de la Piscu – Avandpremieră. Deschidem un nou spațiu cultural pentru un grup restrâns de colaboratori, sponsori voluntari, oameni care ne-au fost de ajutor și în apropierea proiectului nostru. Este o primă încercare de a aduce înaintea publicului ceea ce s-a realizat până acum la Piscu, în așteptarea deschiderii finalei care, sperăm noi, să aibă loc în primăvară, când o să avem și o deschidere pentru publicul larg, cu toții s-au simțit astăzi surprinși de un spațiu care arată deja a muzeu, pe care fiecare și-l imaginează în felul lui, în funcție de etapa la care a participat. Avem aici oameni care au participat la ridicarea scheletului clădirii. Sunt oameni care au participat la tencuială, la asternerea pavimentului, la etapele de construcție în care îți este greu să-ți imaginezi întreg ansamblul. Mai mult

decât atât, am adus în această etapă, în spațiu, elemente cum ar fi luminile, care schimbă cu totul fața locului și care pun în valoare piesele expuse și tot ce înseamnă discurs expozițional în acest spațiu. Invitații noștri de astăzi sunt constructorii, voluntarii, arhitecții, arhitectul principal al clădirii, Cosmin Pavel și arhitecții care la începutul proiectului erau studenți. Acest proiect a început ca un proiect studentesc la clasa prof. Ștefan Ghenciulescu și a evoluat ca un proiect care, iată, a fost pus în operă. De obicei, proiectele studențești se învață din ele, dar nu sunt puse în operă. Este un lucru aducător de satisfacție și de împlinire. Avem, de asemenea, arhitecții care au lucrat la anumite segmente de construcție cum este un zid pe care l-am ridicat împreună cu studenții arhitecți, în vara acestui an, într-o tehnică tradițională de construcție cu pământul. Am învățat cu toții acest fel de a construi cu pământ”, ne-a spus Adriana Scripcariu, director al Școlii Agatonia, prima școală primară cu specific de patri-

niu din România.

Oameni dăruți față de artă și frumos

Dar șirul invitațiilor de seamă alături de care soții Adriana și Virgil Scripcariu, părinții școlii-muzeu din vechea vatră de olari de la Piscu, au împlinit crâmpene din tradițiile și obiceiurile care la începutul proiectului erau studenți. Acest proiect a început ca un proiect studentesc la clasa prof. Ștefan Ghenciulescu și a evoluat ca un proiect care, iată, a fost pus în operă. De obicei, proiectele studențești se învață din ele, dar nu sunt puse în operă. Este un lucru aducător de satisfacție și de împlinire. Avem, de asemenea, arhitecții care au lucrat la anumite segmente de construcție cum este un zid pe care l-am ridicat împreună cu studenții arhitecți, în vara acestui an, într-o tehnică tradițională de construcție cu pământul. Am învățat cu toții acest fel de a construi cu pământ”, ne-a spus Adriana Scripcariu, director al Școlii Agatonia, prima școală primară cu specific de patri-

mai larg al cuvântului, adică un loc în care înveți dar va fi și un spațiu pentru mica școală primară Agatonia”, ne-a mai spus Adriana Scripcariu.

Adriana Scripcariu
Intemeietorul Școlii de la Piscu

Ansamblul în sine este un obiect de arhitectură care are o coerență, o unitate și un mesaj”

Este clar că la Muzeul Atelier Școala de la Piscu, olăritul, cusutul, lino-gravura și toate care alcătuiesc ansamblul cultural sunt făcute cu pasiune și iubire și se oferă din inimă.

Virgil Nițulescu. Sunt aici prezenți, pe toată durata zilei, Cosmin Manolache și Lila Pasima, din echipa de cercetare și din echipa de proiecte educaționale ale Muzeului Țăranului Român cu care am colaborat pe parcursul întregii noastre desfășurări la Piscu, încă din 2006-2007. Suntem împreună și este o împlinire. Spre exemplu, Lila Pasima a fost pe acea mică scenă improvizată cu ocazia lansării cărții Oale de Pisc, în 2016, când a fost prima dată când oamenii din Pisc, prietenii ai școlii de la Pisc s-au simțit bine într-un eveniment pe acest câmp, care pe atunci era cu totul gol. A fost și academicienu Răzvan Theodorescu alături de noi, atunci. Dănsul a fost primul care a dat un gir de încredere acestui muzeu și pe noi ne-a încurajat și ne-a onorat această siguranță a lui că dacă noi ne-am propus să facem un muzeu pe vremea când vorbeam dintr-un câmp gol, el a ținut să asigure comunitatea că aici va fi un muzeu. Astăzi suntem în interiorul acestui muzeu. Se menține ideea de muzeu și școală. Se pune accent pe ideea de școală într-un sens

vitai și onorați pentru că au făcut un lucru extraordinar. Acest muzeu s-a ridicat cu pași foarte mici. Avem un parcurs de cinci ore și jumătate de spațiu deschis. Oamenii vin pe rând și facem ture ghidate. A existat și un moment protocolar în care sculptorul Virgil Scripcariu le-a vorbit celor prezenți despre felul cum a luat naștere acest proiect, despre expoziția de fotografie notată, la etajul muzeului, o expoziție interesantă Barry Lewies, o expoziție care ajunge, iată, pe simze în România, la 30 de ani după ce fotografii au avut descenderii în ateliere de artiști din București și din țară. Aceste fotografii au fost scoase practic din arhiva fotografului, regăsite în arhiva fotografului, pornind de la o fotografie a sculptorului Vasile Gorduz pe care noi am identificat-o în timp ce participam la fondarea Asociației Vasile Gorduz. Descoperind această fotografie și mergând pe firul informației, am ajuns la fotografia Barry Lewies, pe care l-am găsit în luna ianuarie a Londra și am avut o întâlnire foarte plăcută cu el. Și-ar fi dorit foarte mult să fie astăzi aici, dar nu s-a putut. Ne-am propus, însă, să nu închidem expoziția înainte ca Barry să ajungă aici. Este unul dintre fotografiile care iubesc foarte mult România. A petrecut un timp scurt și intens în România, puțin înainte de Revoluție și în primul an după Revoluție, dar a rămas cu mult drag de România. A pus la dispoziția muzeului de la Piscu orice beneficiu care ar

rezulta din această expoziție. Astăzi, va fi o perindare a publicului de la ora 11:00 până la 16:30, după care spațiul se va închide și se va porni din nou lucrul. Sperăm foarte mult ca în primăvară să reluăm acest eveniment pentru publicul larg. Astăzi, a fost mai degrabă o avandpremieră cu ușile închise pentru publicul larg. A fost doar cu invitați speciali. Nu am făcut nici măcar un anunț oficial, ci invitații punctuale dar ne dorim și vom relua, cu siguranță acest eveniment care va fi secundat de un eveniment dedicat copiilor. Deocamdată, mai avem de lucru la partea de instalații sanitare, încălzire. Mulți ani de acum încolo se va lucra la expunerile permanente sau expunerile temporare pe care ni le dorim să ruleze cât mai frecvent. Avem aici o tiparniță veche din anul 1850, adusă de la Viena, din Austria. Aceasta face parte din aceeași familie de prese de gravură de la sfârșitul secolului XIX, aduse de către cei care au fondat Universitatea de Arte București. Theodor Aman a adus o astfel de piesă din spațiul german. Piesa noastră a venit de la Viena, la începutul acestui an. Este funcțională și am achiziționat-o pentru că noi lucrăm foarte mult și în zona această grafică, a gravurii. Încurajăm, pe de o parte ca oamenii să sesizeze simplitatea gestului. Aici avem, în partea de sus avem un spațiu dedicat memoriei satului de olari. Acest patrimoniu de olari a fost cel care a generat ridicarea acestei

construcții, dar s-a constituit și într-un motor de a aduce înaintea publicului, nu doar ceramică de Pisc și memoria acestui sat, ci într-un context mai larg, ceramică din spațiul românesc. Ceramica o găsim expusă la parterul clădirii. De asemenea, tehnici de lucru cu pământul. Dacă sesizați, avem acest paviment pe care îl va călca în picioare orice vizitator care va veni aici. Acesta este constituit din țigle de acoperiș dintr-un sat din Brașov, care au fost făcute la 1900. Ideea este dublă. Una de a încu-

raja folosirea de materiale de finisaj manufacturate, de proveniență cât mai naturală. Pe de altă parte, de a pune în lumină potențialul extraordinar al refolosirii lor. Mai avem tiparniță, expoziția de fotografie Barry Lewies și ansamblul care este, de fapt, un obiect în sine care are o putere de a transmite, pe care mai ales arhitecții o sesizează. Este un obiect de arhitectură care are o coerență, o unitate și un mesaj în ansamblu”, a conchis Adriana Scripcariu.
(Va urma)

